

14.5.2019

Dnr TAS/372/2017

Finlands Bollförbund
PB 191
00251 Helsingfors

MATCHSPECIFIKA LANDSLAGSERSÄTTNINGAR SOM FINLANDS BOLLFÖRBUND BETALAR

1. Bakgrund

Jag har på eget initiativ beslutat att undersöka om Finlands Bollförbunds praxis att betala matchspecifika landslagsersättningar är förenlig med lagen om jämställdhet mellan kvinnor och män (609/1986, nedan jämställdhetslagen). Finlands Bollförbund har betalat större matchspecifika landslagsersättningar till spelarna i A-herrlandslaget än till spelarna i A-damlandslaget.

Bollförbundet betalar också andra ersättningar och bonus till A-landslagsspelarna. I detta utlåtande granskas dock endast den matchspecifika landslagsersättningen. Den är en ersättning som Finlands Bollförbund och varje landslag avtalat om sinsemellan. Till exempel bonus för slutturneringar och framgångsrikt spelande fastställs som en procentandel direkt av den ersättning som Finlands Bollförbund får från det internationella grenförbundet och granskas därför inte i detta utlåtande.

2. Redogörelser som begärts i ärendet

I ärendet har en redogörelse begärts av Finlands Bollförbund. Bollförbundet har skickat en redogörelse daterad 18.12.2017 samt tilläggsredogörelser daterade 7.5.2018, 21.5.2018 och 14.9.2018. Jag har dessutom träffat Bollförbundets generalsekreterare 1.2.2018. Redogörelser har också begärts av kaptenerna för damernas och herrarnas A-landslag.

2.1. Finlands Bollförbunds redogörelse 18.12.2017

Enligt Finlands Bollförbund ingås avtal om matchspecifika landslagsersättningar med två års mellanrum, en stortävlingskvalificering åt gången. Avtal om ersättningar som betalas till spelare i A-damlandslaget har senast ingåtts i oktober 2017. År 2013 började man första gången av jämställdhetsskäl bygga upp ett system med bonusarvoden för A-damlandslaget. Det gällande avtalet är det tredje i ordningen.

Avtalsförhandlingarna förs mellan Bollförbundets ledning (generalsekreteraren, vid behov med stöd av förbundsstyrelsen och ordförandena) och representanterna (kaptenerna) för landslagsspelarna. Förhandlingarna avslutas med ett avtal parterna emellan. Det är frivilligt att binda sig till avtalet. Bollförbundet tvingar ingen att representera Finland. En spelare som representerar sitt land är dock bunden till avtalsvillkoren.

Enligt Finlands Bollförbunds redogörelse är den matchspecifika landslagsersättningen ett frivilligt incitament som avtalas separat med spelarna. Spelare i A-herrlandslaget har fått ersättningar i årtionden. I redogörelsen förmodas det att syftet med bonus allmänt taget har varit att öka motivationen att vinna. Å andra sidan anser Finlands Bollförbund att det fortfarande är logiskt att som incitament ge en ersättning i pengar till dem som konkret arbetar för det ekonomiska resultatet.

De matchspecifika ersättningarna som betalas till spelare i A-herrlandslaget är fortfarande större än ersättningarna till spelare i A-damlandslaget även om bonusen till damspelarna höjdes betydligt i avtalet som ingicks hösten 2017. Ersättningens storlek beror ändå alltid på resultatet och framgången.

Landslagsspelarna har inte som mål att tjäna pengar på landskamperna. Det viktigaste för landslagsspelarna är att förhållandena och stödåtgärderna (fysioterapeuter, massörer, läkare osv.) sköts professionellt. Inom damfotbollen satsas mer på dessa stödfunktioner än någonsin tidigare. Både herr- och damspelarna har i regel varit nöjda med förhållandena och de tillgängliga stödfunktionerna.

Enligt redogörelsen är det möjligt att ersättningen till spelare i A-damlandslaget höjs till samma nivå som ersättningen till herrspelare. Detta skulle dock kräva besparingar någon annanstans. Sannolikt skulle besparingarna göras i verksamheten som gäller spelarutveckling eller i de ovannämnda förhållandena och stödfunktionerna som Bollförbundet erbjuder landslagsspelarna.

Finlands Bollförbunds inkomster består bland annat av intäkter från spelpass, understöd från UEFA, FIFA, Olympiska Kommittén och undervisnings- och kulturministeriet, deltagaravgifter i tävlingar, intäkter från samarbetspartner, biljettintäkter och ersättningar för medierättigheter.

Med intäkterna från A-herrlandslagets verksamhet betalas förutom A-herrlandslagets verksamhet även andra landslags verksamhet i stor omfattning. Dessutom används dessa intäkter för att investera i tränarutbildning för flickor och pojkar och spelarutveckling. Orsaken till detta förfarande är att till exempel A-damlandslagets verksamhet är förlustbringande. Om herrlandslaget når framgång ökar värdet på medierättigheterna, biljettintäkterna och antalet samarbetspartner. Beträffande A-herrlandslaget konstateras denna ekonomiska nytta vara direkt och

obestridlig. A-herrlandslagets verksamhet är särskilt tack vare värdet på medierättigheterna det enda ekonomiskt lönsamma landslaget på årsnivå. Eftersom andra landslags verksamhet är ekonomiskt förlustbringande kan det påvisas att A-herrlandslagets matcher även finansierar andra landslags verksamhet. Finlands Bollförbund konstaterar att det därför är förnuftigt att satsa på att herrarnas A-landslag når framgång.

Det nuvarande centraliserade avtalet med UEFA om medierättigheter gäller fram till 2022, dvs. den nuvarande inkomstnivån är garanterad till dess. Om A-herrlandslagets resultat och mediebolagens intresse försvagas under denna tid återspeglas detta på följande förhandlingar som gäller avtal om medierättigheter.

Penningssummorna som rör sig inom damfotbollen är klart mindre än i herrfotbollen. Inom damfotbollen är grenkulturen ännu mycket ung och grenen har blivit populärare bland konsumenterna först under de senaste åren när verksamheten i sin helhet har blivit mer professionell. I Finland är den genomsnittliga omsättningen för Tipligans herrlag betydligt större än i damligan, där omsättningen är bara cirka 5–10 procent av omsättningen i föreningar i herrligan. Största delen av damspelarna får ingen lön av sin förening, eftersom ligaföreningarna inte har resurser för detta. Detta gör vardagen mycket utmanande för de landslagsspelare som spelar i Finland. Därför har Finlands Bollförbund strävat efter att stödja de mest begåvade damspelarna till exempel med akademistipendier. Något motsvarande stipendium ges inte till män och pojkar.

Enligt redogörelsen tror Finlands Bollförbund på damfotbollen både i Finland och internationellt. Som nationellt grenförbund gör Bollförbundet stora investeringar i damfotbollen med hjälp av stöd och olika slags program från internationella takorganisationer. De nordiska länderna har också arbetat tillsammans för att de internationella understöden ska öka både i klubbtagstävlingar och i landslagsturneringar. Bollförbundet tror att den ekonomiska klyftan på detta sätt kommer att minska.

Förklaringen till skillnaden mellan antalet kvinnor och män som håller på med fotboll och hur dam- och herrfotbollen uppskattas torde i första hand hittas genom att se bakåt. Männen har spelat fotboll ända sedan 1800-talet. I många länder har damfotbollen sett dagens ljus först vid övergången mellan 1990- och 2000-talet. I Finland började kvinnorna spela fotboll ganska tidigt i internationell jämförelse, men ändå först 1973. Bollförbundet har dock verkställt omfattande åtgärder för att öka uppskattningen för damfotbollen. Antalet flickor som spelar fotboll ökade med över tio procent enbart 2016.

Enligt redogörelsen är konsumenterna inte beredda att betala samma summa för inträdesbiljetter till eller medierättigheter för damfotbollsmatcher. Allt detta påverkar och avspeglas också i A-damlandslagets lönsamhet. Bollförbundet tror att den aktuella diskussionen om jämställdhet mellan könen inom idrotten ökar massmediernas intresse för damfotboll.

Bollförbundets långsiktiga arbete för att främja jämställdhet har också fått erkännande och lett till synliga resultat: de kvinnliga ledarnas och tränarnas antal och kompetens har ökat och kvinnornas intresse för lednings- och träningsroller inom fotbollen har ökat.

2.2. Finlands Bollförbunds tilläggsredogörelser

Finlands Bollförbund har med tilläggsredogörelser daterade 7.5.2018, 21.5.2018 och 14.9.2018 preciserat de principer som förbundet i fortsättningen följer i landslagsavtal. Bollförbundet konstaterar att förhandlingar om ett nytt avtal har förts med A-herrlandslaget i god anda och samtidigt har principerna som i fortsättningen ska följas preciserats för Bollförbundets samtliga landslag.

Enligt Bollförbundet är det en hederssak som baserar sig på frivillighet att få spela i landslaget och i princip betalas inte lön, arvode eller deltagarersättning till landslagsspelarna, utan spelarnas arbetsgivare, dvs. föreningarna, betalar lön till spelarna även för den tid spelarna är med i landslagen. Alla spelare får dock dagtraktamente samt eventuella ersättningar för inkomstförlust. Spelarna kan dessutom få bonus som fastställs för enskilda tävlingar beroende på resultaten från tävlingen. Bonusen består av en matchspecifik ersättning som betalas för vunna och oavgjorda matcher (beloppet beror på motståndarens rankingnivå), ersättning som betalas för en eventuell plats i en slutturnering och bonus för framgång i en eventuell slutturnering.

Principerna omfattar dessutom "en positiv särbehandling av A-damlandslagsspelare". Om särbehandlingen konstateras att de ekonomiska ersättningarna i princip är betydligt mindre inom damfotbollen än herrfotbollen. Finlands Bollförbund strävar efter att ett maximalt antal A-damlandslagsspelare som spelar i hemlandet ska få ett akademistipendium. Bollförbundet ansöker också om Olympiska Kommitténs idrottsstipendium till så många damspelare i A-landslaget som möjligt. A-herrlandslagets kaptener har också godkänt mindre ekonomiska villkor för de matchspecifika ersättningarna samt ett så kallat solidaritetstillägg som innebär att en del av bonusen som intäktsförs via eventuella prispengar som spelarna i A-herrlandslaget får ska ges till de kvinnliga A-landslagsspelarna.

2.3. A-damlandslagets redogörelse 3.6.2018

I sin redogörelse uttrycker A-damlandslagets kaptener tacksamhet för höjningarna av de landskampsspecifika ersättningarna till damspelare som gjordes hösten 2017. Ersättningarna konstateras dock fortfarande vara mycket mindre än herrspelarnas och man kan ännu inte tala om att jämställdhet skulle ha uppnåtts.

I redogörelsen framhävs landslagsersättningarnas ekonomiska betydelse för kvinnorna. Damspelarnas löner är i regel låga och betydligt lägre än de löner som spelarna i A-herrlandslaget får. Uttryckligen av denna orsak skulle Bollförbundet kunna stödja damspelarnas vardag genom att betala lika stora matchspecifika bonusbelopp till dem som till spelarna i A-herrlandslaget. I redogörelsen lyfter kaptenerna också fram skillnaderna i förhållandena som fortfarande existerar

mellan damlaget och herrlaget. Till exempel på landslagens läger borde förhållandena vara desamma för alla.

Damernas A-landslag tror inte att herrspelarna arbetar på ett annat sätt för att få in mer pengar till Bollförbundet och för att få större ersättningar för samma arbete. Finlands Bollförbunds praxis skapar en bild av att herrspelarna är mer värdefulla och viktigare än damspelarna.

Alltför många begåvade unga damspelare slutar sin karriär eftersom framtidsutsikterna som fotbollsspelare inte är särskilt stabila med tanke på ekonomin. Detta gäller också damspelare som spelat i flickornas juniorlandslag. Damlandslaget önskar att Finlands Bollförbund kommer med ett klart budskap om att flickor och pojkar, kvinnor och män är lika värdefulla. Då skulle även spelarna i flicklandslaget och de tiotusentals flickor som håller på med fotboll våga satsa för fullt på fotbollen och modigt arbeta för att förverkliga sina drömmar.

Ett jämlikt bemötande av dam- och herrspelare i landslagen ses som en satsning som med all sannolikhet skulle betala sig mångfaldigt. Finlands Bollförbund skulle kunna vara en föregångare i jämställdhetsdebatten som gäller elitidrotten. Detta skulle också kunna ha en positiv inverkan på både sponsorer och mediesynlighet.

2.4. A-herrlandslagets redogörelse 3.8.2018

A-herrlandslagets kapten konstaterar i sin redogörelse att det senaste avtalet som ingåtts med herrspelarna kommer att gå till historien, eftersom det innebär att även damspelarna kommer att ha ekonomisk nytta av att herrspelarna är framgångsrika på spelplanen. I stället för att spelarna i A-herrlandslaget skulle ha tänkt bara på sig själva som i tidigare förhandlingar drar de i och med det nya avtalet sitt strå till stacken för jämna ut de ekonomiska skillnaderna mellan dam- och herridrotten.

A-herrlandslagets nya avtal konstateras ur ekonomisk synvinkel vara ett av de sämsta, kanske rentav det sämsta, på länge. Förutom att A-herrlandslagets spelare har godkänt lägre bonus har även den så kallade samlingsersättningen slopats. Herrspelarna hoppas att detta eventuellt skulle ge Bollförbundet mer rörelsefrihet i de framtida förhandlingarna med damspelarna.

Vilken ekonomisk betydelse den matchspecifika landslagsersättningen har varierar mellan olika spelare. Det är naturligt att landslagsersättningen i ekonomiskt hänseende är viktigare för en spelare som spelar i hemlandet än en som spelar till exempel i tyska Bundesliga. Det viktigaste är ändå äran att få representera sitt land, vilket inte kan mätas i pengar. Det är också viktigt att komma ihåg att en matchspecifik landslagsersättning betalas endast för framgång.

Skillnaden mellan den matchspecifika landslagsersättningen till herr- och damspelare beror på att herrspelarna bjuder på en mer lockande produkt. I redogörelsen anses att det vore konstigt om detta inte skulle beaktas i diskussionerna om ersättningens storlek.

Intresset för damfotboll ökar hela tiden och kommer förhoppningsvis att öka ytterligare i framtiden. Det är viktigt att spelarna i A-damlandslaget får tillräcklig ekonomisk ersättning och att spelarna i A-herrlandslaget till exempel inte motsätter sig att damspelarna får samma matchspecifika ersättningar som de. Det allra viktigaste är ändå att alla är med och inspirerar och skapar bättre förutsättningar för

nästa generation av fotbollsspelare, särskilt beträffande flickor. Särskilt bör man öka stöden som beviljas damspelare, till exempel akademistipendier.

I redogörelsen konstateras slutligen att A-herrlandslaget nu för första gången har beaktat damspelarna i sitt nya avtal med Bollförbundet och att de konkreta besluten i avtalet bör ses som en solidarisk åtgärd gentemot damspelarna. Herrarnas A-landslag känner sig förpliktat att stödja damspelarna och herrlandslagets kapten är stolt över att alla herrspelare godkände de nya avtalsvillkoren.

3. Lagstiftning som ska tillämpas

Syftet med jämställdhetslagen är bland annat att förebygga diskriminering på grund av kön och främja jämställdheten mellan kvinnor och män (jämställdhetslagen 1 §). I jämställdhetslagen förbjuds direkt och indirekt diskriminering på grund av kön (jämställdhetslagen 7 §).

Med direkt diskriminering avses bland annat att kvinnor och män försätts i olika ställning på grund av kön. Att försätta i olika ställning innebär närmast att olika förmåner eller rättigheter beviljas eller att vissa skyldigheter, begränsningar eller servitut tydligt riktas endast till män eller kvinnor. Indirekt diskriminering är att personer försätts i olika ställning på grund av kön med stöd av en skenbart neutral bestämmelse eller ett skenbart neutralt kriterium eller förfaringsätt, om personerna till följd av förfarandet i praktiken kan komma att missgynnas på grund av sitt kön.

Det allmänna förbudet mot diskriminering (jämställdhetslagen 7 §) är med vissa separat föreskrivna undantag avsett att beröra alla områden i samhällslivet och alla situationer där ojämlikhet på grund av kön kan förekomma. Det allmänna förbudet mot diskriminering tillämpas också inom motion och idrott. Förfarandet behöver inte ha gjorts i diskriminerande syfte för att räknas som diskriminerande. Det väsentliga är däremot de verkliga följderna av förfarandet.

Det allmänna förbudet mot diskriminering kompletteras av de särskilda förbuden mot diskriminering i jämställdhetslagen. I det särskilda förbudet mot diskriminering i arbetslivet (jämställdhetslagen 8 §) förbjuds diskriminering bland annat i fråga om lönen. Den som misstänker diskriminering som strider mot 8 § i jämställdhetslagen kan i tingsrätten yrka på gottgörelse av arbetsgivaren på grund av könsdiskriminering. Bestämmelserna i jämställdhetslagen som gäller arbetslivet tillämpas i tillämpliga delar även när det är fråga om ett annat rättsförhållande som kan jämföras med ett anställningsförhållande (jämställdhetslagen 3 §).

De särskilda förbuden som gäller diskriminering i arbetslivet kan tillämpas på idrott om kriterierna för ett anställningsförhållande uppfylls eller om det är fråga om ett rättsförhållande som kan jämföras med ett anställningsförhållande. Arbetsavtalslagen (55/2001) innehåller bestämmelser om kriterierna för ett anställningsförhållande. Enligt den tillämpas lagen på ett sådant avtal (*arbetsavtal*) genom vilket en arbetstagare eller arbetstagare tillsammans som ett arbetslag förbinder sig att personligen utföra arbete för en arbetsgivares räkning under dennes ledning och övervakning mot lön eller annat vederlag (arbetsavtalslagen 1 kap. 1 §). Lagen tillämpas dock inte på sedvanliga fritidsaktiviteter (arbetsavtalslagen 1 kap. 2 § 1 mom. 2 punkten). Finlands Bollförbund har konstaterat att landslagsavtalen inte är arbetsavtal och att spelarna inte står i anställningsförhållande till Finlands Bollförbund utan till sina egna föreningar eller andra arbetsgivare. I den juridiska litteraturen finns det dock även de som anser att laggrenarnas landslagsavtal kan leda till ett anställningsförhållande (Heikki Halila och Olli Norros: *Urheiluoikeus*, s. 237–241, Helsingfors 2017).

När det bedöms om de matchspecifika landslagsersättningarna eventuellt är diskriminerande ur jämställdhetslagens synvinkel anser jag att det måste fästas uppmärksamhet vid likartade faktorer oberoende av om landslagsavtalet betraktas som arbetsavtal eller inte. Det väsentliga är vad syftet med den matchspecifika landslagsersättningen är och om dam- och herrspelarna är i samma eller jämförbar ställning i förhållande till detta syfte. För att bedöma en eventuell diskriminering är det därför inte nödvändigt att ta ställning till om landslagsavtalet är ett arbetsavtal. Jag har tagit ärendet till behandling på eget initiativ utan att någon enskild spelare har bett mig reda ut om det har förekommit diskriminering som strider mot 8 § i jämställdhetslagen.

4. Bedömning av fallet

4.1. Matchspecifika landslagsersättningar och förbud mot diskriminering

Direkt diskriminering som förbjuds i jämställdhetslagen betyder att kvinnor och män försätts i olika ställning på grund av kön. Enligt definitionen i jämställdhetsdirektivet 2002/73/EG betyder direkt diskriminering att en person på grund av könstillhörighet behandlas mindre förmånligt än en annan person behandlas, har behandlats eller skulle ha behandlats i en jämförbar situation. I detta utlåtande granskas de matchspecifika landslagsersättningarna med tanke på förbudet mot direkt diskriminering.

Med olika ställning och att bli mindre förmånligt behandlad avses att man försätts i sämre ställning. Spelarna i damlandslaget får mindre matchspecifika landslagsersättningar än spelarna i herrlandslaget. Ersättningarna är för båda lagen bundna till framgång i matcher, men i en situation där spelarna når lika stor framgång i matcherna är ersättningen som damspelarna får ändå mindre än ersättningen som betalas till herrspelarna. Då är damspelarna alltså i sämre ställning än herrspelarna.

För att kunna konstatera att det är fråga om diskriminering krävs förutom sämre ställning även att personerna är i en jämförbar situation. I detta fall är det avgörande om dam- och herrspelarna är i en jämförbar situation i förhållande till syftet med betalning av matchspecifik landslagsersättning.

I Finlands Bollförbunds redogörelser motiveras de matchspecifika landslagsersättningarna med att 1) de sporrar spelarna som spelar i landslaget och att 2) spelarna på detta sätt belönas för att de åstadkommer ekonomiskt resultat.

Som en av orsakerna till de olika stora ersättningarna har meddelats att ersättningarna baserar sig på separata avtal som ingåtts mellan Finlands Bollförbund och damernas och herrarnas A-landslag. Ett eventuellt diskriminerande förfarande kan dock inte motiveras med att avtal med olika innehåll har ingåtts med olika parter.

Till den del det i de matchspecifika landslagsersättningarna är fråga om att sporra spelarna att vinna matcher när de representerar sitt land på landslagsnivå, anser jag att spelarna i A-damlandslaget och A-herrlandslaget är i en jämförbar situation. Jag anser att de till denna del borde bemötas lika och att ersättningarna borde vara lika stora.

Syftet med att betala matchspecifika landslagsersättningar har dock inte varit att belöna spelarna endast för att de deltar i matcher på landslagsnivå utan även för att de åstadkommer ekonomiskt resultat.

Bollförbundet har hänvisat till att herrarnas A-landslag i praktiken är det enda landslaget som har en verksamhet som ger intäkter. Med intäkterna som fås från A-herrlandslagets verksamhet betalas i praktiken också alla andra landslagskostnader. Dessutom används dessa intäkter för att investera i tränarutbildning för pojkar och flickor och i spelarutveckling. Alla andra landslag är däremot förlustbringande. Bollförbundet anser det logiskt att ekonomisk nytta ges till dem som konkret arbetar för att ekonomiskt resultat ska uppnås.

Ett av Bollförbundets mål är att samla medel för förbundets verksamhet, vilket betyder att det i princip kan anses godtagbart att betala bonus utifrån det ekonomiska resultatet. Dam- och herrlandslagen har inte varit i en jämförbar situation i fråga om att åstadkomma ekonomiskt resultat. I detta hänseende kan de olika stora matchspecifika landslagsersättningarna inte konstateras bryta mot diskrimineringsförbudet i jämställdhetslagen.

Beträffande de matchspecifika ersättningarna måste Bollförbundets belöningsystem anses ogenomskinligt, eftersom det är svårt att veta vilken andel av ersättningarna som grundar sig på landslagsspelarens ställning och vilken andel på att spelarna åstadkommer ekonomiskt resultat. Detta väcker snabbt misstankar om diskriminering.

I flera idrottsgrenar finns det fortfarande betydande skillnader mellan kvinnornas och männens inkomster. Herrfotbollen är både på nationell och internationell plan förknippad med större ekonomiska intressen och kapital än damfotbollen. Detta beror bland annat på att damfotbollskulturen är yngre, vilket i sin tur innebär en mindre publik och mindre mediesynlighet. En orsak kan också vara attitydmässiga problem som är förknippade både med mediernas intresse och med de internationella grenförbundens penningutdelning. Denna situation kan varken herr- eller damlandslagsspelare påverka. I praktiken har det lett till att herrlandslagets ekonomiska resultat är större än damlandslagets oberoende av spel prestationerna – åtminstone på kort sikt. Även om de olika stora landslagsersättningarna i detta utlåtande inte har ansetts strida mot förbudet mot diskriminering

upplevs de ändå som orättvisa och de håller också de ojämlika strukturerna vid liv inom fotbollen.

4.2. Främjande av jämställdheten

Syftet med jämställdhetslagen är både att förebygga diskriminering och att främja jämställdheten. Jämställdhetslagen innehåller särskilda bestämmelser om arbetsgivarnas, läroanstalternas och myndigheternas skyldighet att främja jämställdheten.

När det gäller att uppnå syftet med idrottslagen (390/2015) är utgångspunkterna bland annat jämställdhet mellan könen och likvärdighet. Vid prövningen av statsunderstödet som beviljas grenförbund eller organisationer beaktas enligt idrottslagen arten av den verksamhet som organisationen bedriver, verksamhetens omfattning och samhällliga verkningar och på vilket sätt organisationen främjar likvärdighet och jämlikhet. Jämställdhetsombudsmannens behörighet är begränsad till tillsyn av hur bestämmelserna i jämställdhetslagen följs och därför kan jämställdhetsombudsmannen inte ta ställning till exempel till hur idrottslagen följs.

Även om jämställdhetslagen inte innehåller bestämmelser om organisationers skyldighet att främja jämställdhet betonar jag betydelsen av ett aktivt jämställdhetsarbete även inom idrott och motion. Med tanke på jämställdhet mellan könen är det viktigt att alla har verkligt jämställda och likvärdiga möjligheter att utöva idrott och motion, få sakkunnig träning, delta i tävlingar samt få samma erkännande för sina tävlingsprestationer. Grenförbunden inom idrotten spelar en viktig roll i fråga om detta. Grenförbunden kan med sitt eget exempel påverka attityderna och förfaringssätten inom idrott och motion på riksnivå för att säkerställa jämställt och likvärdigt bemötande.

Kravet på verkligt lika och jämställda möjligheter bör beaktas i allt beslutsfattande som gäller idrotts- och motionsverksamhet. Jämställdhet mellan könen bör främjas systematiskt på verksamhetens alla nivåer. Detta kräver en ändring i förfaringssätten och attityderna samt att man ingriper i de missförhållanden som yppat sig.

Jag sätter värde på det långsiktiga jämställdhetsfrämjande arbete som Finlands Bollförbund i åratal har gjort för att höja nivån på och uppskattningen för damfotbollen. Arbetet har gett synliga resultat: antalet flickor och kvinnor som håller på med fotboll har ökat och de kvinnliga ledarnas och tränarnas antal och kompetens har ökat.

Finlands Bollförbund har i sina tilläggsredogörelser berättat om det så kallade solidaritetstillägget som är avsett för spelare i A-damlandslaget. Syftet med tillägget är att spelarna i A-damlandslaget ska få en del av bonusen som intäktsförs via eventuella prispengar som spelarna i A-herrlandslaget får. Ett annat exempel på hur jämställdheten främjas är Bollförbundets strävan att garantera att så många A-damlandslagsspelare som möjligt som spelar i hemlandet får akademistipendium. Dessutom har Bollförbundet meddelat att Finlands Olympiska Kommittés idrottarstipendium ska sökas för så många A-damlandslagsspelare som möjligt. Sådana initiativ är värdefulla för att främja jämställdheten men också oundvikliga för att uppnå verklig jämställdhet.

4.3. Mitt ställningstagande

Lika stora landslagsersättningar skulle vara av stor vikt för att främja jämställdheten inom fotbollen. Att göra landslagsersättningarna jämställda skulle vara ett ställningstagande av Bollförbundet om att damfotbollen och herrfotbollen är lika värdefulla och viktiga. De flesta spelare i damligan får ingen lön av sin förening, vilket påverkar deras chanser att ägna sig åt fotboll. Detta återspeglas också i landslagets verksamhet. Därför kan landslagsersättningarna även antas ha en stor ekonomisk betydelse för spelarna i damlandslaget. Att damfotbollen utvecklas och landslaget når framgångar är av betydelse också för att flickors och kvinnors fotbollsintresse ska öka, vilket i sin tur har en positiv inverkan även på Finlands Bollförbunds inkomstutveckling.

Jag hoppas att Finlands Bollförbund beaktar synpunkterna som lagts fram i detta utlåtande när förbundet avtalar om landslagsersättningar.

Jämställdhetsombudsman

Jukka Maarianvaara

För kännedom:

- undervisnings- och kulturministeriet
- kaptenen för damernas A-landslag
- kaptenen för herrarnas A-landslag